

1885-1925

ČTYŘICET LET

KLUBU

CYKLISTŮ

V ROUDNICI

NAD

LABEM

=

ČTYŘICET LET KLUBU CYKLISTŮ ROUDNICKÝCH.

K JUBILEU 40LETÉHO TRVÁNÍ KLUBU SESTAVIL Dr. PODRÁBSKÝ.

Klub náš založen byl pode jménem »Klub Cykl. Roudnických Střela« 1. listopadu 1885 hrstkou 17 nadšenců sportu kolařského, v jichž čelo byl postaven bývalý městský tajemník Jan Soběslavský. Ihned pořízeno bylo hřiště a stanoven stejnokroj.

V roce 1886 vzrostl počet členů na 50, z nichž jen malá menšina byla činných. Fakt ten sledovatí se dá po celé I. období 15 let, v nichž pěstováno bylo závodnictví. Koupeno klubovní kolo. Pozdější leta měl klub k dispozici pro své členstvo 2—3 kola. Vypsány tři ceny pro cestáře za udržování silničních chodníků, což jest jistě faktem velice zajímavým.

V r. 1887, kdy byl Jan Soběslavský po třetí a naposledy předsedou, klesl počet členů na 31, z nichž jen 10 bylo činných. Ze jména klubu vypuštěna ona »Střela« — snad proto, že nijak neodpovídala rychlostí tehdejšího vysokého kola. Pořádán byl I. klubový match, v kterém zvítězili: Triebe, Možný a Mouka. Závodníci tito zúčastnili se také závodů klubu smíchovského ve Stromovce.

Po další dvě leta stál v čele klubu gymn. prof. Sommer a na stolici místopředsednickém v r. 1888 usedl náš nejstarší a dosud klubu věrný člen p. Esser. Klub, v němž opět nastal čilejší ruch, stal zakládajícím členem Č. Ú. J. V. Pořádány I. podřípské závody na průhonu vědomickém, jichž mimo zúčastnili se: Havlík, Jaroslav a Arnošt Knejsl, Kohout a Fehrer. Závodilo se na vysokých kruzích, jen jedna jízda byla na novém. Těžko připadá nám za nynějších poměrů po klubu zúčastnil se sjezdu cyklistů drážní v Bilině.

V roce 1889 vzrostl počet členů opět na 59 a pořádané závody na Šibeňáku, k čemuž klub zdarma pozemek. Obrovský rozruch,

jehož svědkem byl jsem i já jako oktáván zdejšího gymnasia, způsobily v celém kraji II. podřípské závody, pořádané na nové dráze. Na jednotlivé jízdy přihlásilo se až 16 závodníků, mezi nimiž skvěla se jména: Petr, Kohout, Pochman, Barthell, Fehrer, Sochor, Fr. Rous atd. I finanční výsledek byl skvělý. Krytl až na 194 zl. náklad stavby dráhy.

Méně šťastně dopadly III. podřípské závody, pořádané v roce 1890 pod vlajkou Č. Ú. J. V. za předsednictví Celerynova, kdy počet členů klesl na 44. Přihlášek bylo málo, počasí špatné a deficit i s věnečkem po závodech 175 zl.

Nový rozmach klubovního života nastal v r. 1891, kdy byl předsedou zvolen opět prof. Sommer, jenž vedl klub až do r. 1895, kdy jako I. čestný člen (z r. 1892) přesídlil do Prahy. Byly pořádány klubovní závody na silnici Roudnice—Doksany, v nichž I. ceny dobyl Pouchlý, II. Rous a III. Odkolek. Klub zúčastnil se závodů klubu smíchovského na výstavě ju-

bilejní a podnikl i dva turistické výlety: na Sedlo a 3denní výlet na Milešovku a do Českého Švýcarska.

V roce 1892 vzrostl počet členů na 73 a pořádané IV. podřípské závody na nově upravené závodní dráze na Šibeňáku. Pro nepřítel počasí však opět skončily velkým deficitem.

V dalším roce bylo se klubu spokojiti opět jen silničními závody na trati Lovosice—Roudnice. Kroj změněn tím způsobem, že zavedeny dlouhé hnědé spodky se širokými nohavicemi a modrý, dvouřadový kabát se žlutými knoflíky. Takto vyzdoben jel klub do Velvar na silniční závody, působě všude — jak znamená v knize zápisů — opravdový respekt důstojným chováním, nikoli však »pítím piva z nočníku jako jistí pánové«. Sezona skončena slavnostní vyjížděnkou s lampiony přes Hracholusky na erární silnici

Výletní družina Klubu cyklistů roudnických z let devadesátých.

a zpět přes Podluský do plesající Roudnice. V témž roce oloupen byl klub resp. klubovní »paňáca« o sbírku na cestovní fond, z něhož uděleny méně majetným členům podpory a to na půl dne 60 kr. a na celý den 1 zl. 50 kr. Nebyla tudíž ani tenkrát v klubu samá elita, nýbrž i proletáři — jako teď.

V roce 1894 provedena členy klubu »Prodaná nevěsta« a 10leté trvání klubu oslaveno uměleckým večírkem. V upomínku rozdány mezi členstvo jubilejní Jehličky.

V roce 1895 pořádán klubový match na silnici Nová Ves—Dušníky. Po odchodu prof. Sommra zvolen dr. Bareš předsedou, jímž zůstal do roku 1897. Jeho horlivé snaze a obětavostí přísluší hlavní zásluha, že počato s přípravami ku stavbě nové, později prosazené závodní dráhy u kaple sv. Rosarie, poněvadž dráha na Šibeňáku velice trpěla dobýváním písku.

Rok 1896 znamenal vrcholné napjetí energie a obětavostí výboru, členstva i přátel našeho sportu. Nebyla stavba dráhy tak důkladná a $\frac{1}{3}$ km dlouhé maličkostí. Počet členů vzrostl na 75, ačkoli příspěvky zvýšeny na 50 K u činných a na 30 K u přispívajících členů. Máme-li proto na mysli tehdejší hodnotu peněz, nutno se nad obětavostí a nadšením našich předchůdců zamyslet. Jako druhý čestný člen zvolen sládek Voitsch, který — ač nejezdec — byl po léta největším mecenášem klubu. Dále přibýlo šest členů zakládajících, kteří bezplatnými povozy atd. přispěli ku stavbě nové dráhy. Zaveden šedohnědý dres s krátkými spodky a bez parády knoflíkové. Nová dráha slavnostně otevřena 14. června průvodem dekorovaných kol a klubovními závody. Plně se osvědčila 13. září i při V. podřípských závodech.

Rok 1897, kdy i moje maličkost přispěla ke vzrůstu členstva na 97, vykazuje vrcholný rozmach závodní činnosti. Tak v červnu pořádány VI. podřípské závody a v říjnu klubovní match. Mimo to zúčastnil se klub závodů mělnických, kde tehdy exceloval závodník Černý.

Bohužel v tomto roce i v roce 1898, kdy předsedal klubu MUDr. Šmidrka, byla závodní dráha Prahou resp. Ústřední Jednotou bojkotována. Proto ale přece VII. podřípské závody v roce 1898 potkaly se se skvělým úspěchem. Sjelot se na závodní dráze na 400 cyklístů. Počet členů dosáhl čísla 107, jež bylo v době závodnické nejvyšší; kleslot hned v roce příštím na 99. Význačnou událostí bylo jmenování dra Bareše čestným členem. Mimo to přibýli 2 a to již poslední členové zakládající, takže až dosud máme jich deset.

Rok 1899 za opětného předsednictví dra Šmidrka hrál v historii klubu roli nad míru důležitou. Neboť jako příroda v hřířivých barvách jeseně pochluví se posledním vzplanutím své nádhery, tak i klub náš v tomto roce zaskvěl se posledními a to VIII. podřípskými závody, jež sportovně měly úspěch snad nejskvělejší. Přihlásit se 42 závodníci, mezi nimiž zářila jména vítězů: Jehličky, Vondřicha, Scharera, Frolíka, Černého, Kálala, Vejtruby a jiných. Nicméně skončilo se rokem tím skvělým, ale na místní poměry příliš nákladné období závodnické.

Finanční tíseň, velikých obětí vyžadující udržování výzorné závodní dráhy a do jisté míry i nepřízeň našeho ústředí, donutily roku 1900 samého zakladatele této dráhy, dra Bareše, tehdy opět předsedu klubu k návrhu jistě velice bolestnému, aby klubovní dráha výhodně byla prodána spolku pro pěstování her mládeže. Návrh ten byl schválen nejen výborem, nýbrž 9. května i mimořádnou valnou hromadou. Veliká tato událost těžce otřásla samými základy klubu.

Vždyt členstvo, zamílované pouze do své závodní dráhy, odvyklo v posledních letech i společným výletům a vyjížděním. Jen různé večírky, zábavy, koulení kuželek a podobné svedly je ještě dohromady. Že však výhradně jenom takové podniky nemohly zdůvodniti existenci klubu, dokázalo v krátké době vystoupení dobré třetiny členstva.

K záchraně klubu otvíraly se pouze dvě cesty. Buď praktická, která by snahou o zlepšení tehdy ubohých okresních silnic a pořádáním výletů získala opětného přílivu členstva, anebo čistě sportovní, jež by pěstováním pola, rejů, her a mimo to i výletnictvím upozornila cyklísty na náš klub. Prvý směr zastával jsem já, byv v roce 1901 zvolen místopředsedou, a nesa vlastně sám vedení klubu, poněvadž tehdejší předseda, ředitel Špaček, byl sice pánem velice milým a zábavným, ale nebyl cyklístou. Druhý čistě sportovní směr snažil se v klubu prosaditi dr. Divíšek, bývalý člen vinohradské »Čechie«.

V prvém roce těžké klubovní krise, již nazval bych dobou přechodnou, spojili jsme kompromisně oba směry. Akce silniční, zahájená mnou sepsaným a ode všech cyklístů našeho okresu podepsaným pamětním spisem k okresnímu výboru a sledovaná sbíráním příspěvků a rozdělením premií členům, měla výsledky velice dobré. Příkladu našeho následovaly i jiné kluby i Ústřední Jednota. Rovněž nová odvětví našeho sportu nadějně se u nás ujala. Naši hoši sehráli v onom roce 2 poloové matche s vinohradskou »Čechií« a na místním hřišti, zřízeném z bývalé závodní dráhy, uspořádány dva velké sportovní meetingy. Oba však s deficitem. I já sám rád jsem si zahrál, ale jen tak dlouho, pokud mi »v zuřivosti boje« nebyla rozbita nová Zbrojovka. Turistice klubovní tehdy nekvěly růže. Svedli jsme sice ten rok s velikou těžkostí a úmornou osobní agítací 6 výletů, ale z těch byl jediný turistický a sice na Bezděz. Zúčastnilo se ho 6 jezdců, z nichž ale pouze 2 jsme byli členy klubu a dresování, a sice šedým, čamárovým dresem unie, jež byl i krojem klubovním. (Mimo mě to byl nyníjší velkostatkář Fr. Svagrovský). Jako můj první turistický výlet vůbec, hrál v mé turistické »kariéře« roli předležitou, uložil mi v srdce plodné semeno horské turistiky.

V roce 1902 zúčastnil se klub svými hráči pola ještě sportovní slavností župy podřípské v Lounech a 29. června uspořádal se župou pražskou a podřípskou velkou cyklístickou slavností v Roudnici. Ale jinak byl to rok plný kvasu a čím dále ostřejších bojů, při nichž zpravidla — bohužel — více padaly na váhu věci osobní než prospěch a zdar klubu. Velikou závadou bylo, že nepatrné sportovní úspěchy klubu nebyly nikterak úměrný vynaloženým nákladům. Nemělť jsme spolehlivých hráčů pola, a nakonec nebylo nikoho, kdo by byl vedl jich training, poněvadž p. dr. Divíšek, chopivší se s počátku funkce té s nadšením, čím dále tím více věnoval se veslařině

Proto již řádná valná hromada na počátku onoho roku byla značně pohnutá. Předsedou zvolen sice n všem sympatický dr. Bareš, ale místopředsedou z lila čistě sportovní většina dra Divíška. Když tento 12. června resignoval, a s ním i jiní, zvolila mimořádná valná hromada 18. srpna na jeho místo a prosadila též snížení příspěvků ze 30 K na 20 K, aby usnadněn byl přístup novým členům. Byl zvolen do výboru, funkce nepřijal a v opozici prosadil svolání II. mimořádné valné hromady, která 25. září příspěvky před mým předsedstvím opět zvýšila na původní, nemožný ob

Za poměrů tak neblahých byla ovšem i výletní činnost ubohá. Stěží stloukli jsme pět výletů, z nichž dva byly turistické. Prvý na Kokořín umožněn byl jedině nečleny, těžce zverbovanými, kteří svým úbohem reprezentovali šest klubů, tolik totiž, kolik bylo jezdců. Druhý, dvoudenní, podniknut byl do Českého Ráje za účasti pouze 3 jezdců: Svitenského, mé a mého synovce Kučery. Navštívili jsme: Hrubou Skálu, Valdštýn, Sedmihorky, Trosky, Prachovské Skály a Plakánek.

Rok tento zůstavil klubu jedinou význačnou památku. Je to prvá naše pamětní kniha, obsahující stručnou a přehlednou historii klubu až do roku 1902. Sestavili ji Freund a MUDr. Svagrovský st.

Vášnivost bojů v klubu stupňovala se ku konci roku 1902 a na počátku roku 1903 do té míry, že ohlásil jsem nejen resignaci na místopředsednictví, nýbrž i vystoupení z klubu. Naléhavé domluvy deputace (Labský, Hořejší), vyslané z podnětu dra Bareše, docílily toho, že odvolal jsem aspoň svoje vystoupení.

Na řádné valné hromadě 29. ledna 1903, zdrževše se veškeré agitace, byli jsme ve značné menšině. Proto z důvodů taktických učinili jsme prohlášení, že, ponechávajíc většině pole úplně volné, nepřijmeme žádnou funkci ve výboru. Bez nás jistě byla činnost klubu vůbec nemožná. Většina tím donucena jednati o dohodu a naše prohlášení odvoláno. Předsedou zvolen řed. Špaček, poměvadž dr. Bareš přijetí stolce předsednického odmítl, a já ujal jsem se opět funkce místopředsedy. I druhý kámen úrazu byl odstraněn tím, že příspěvky sníženy na měsíčních 40 h.

Tím byly sice úporné boje v klubu definitivně skončeny, ale nám, jako vítězům, nastávala těžká povinnost oživit opět činnost klubu, který měl tehdy jen 46 členů.

Při největším úsilí zmohl jsem se na pět výletů, z nichž turistické ceny byly dva. Prvý na Vrátnskou horu a kokořínským údolím zpět se čtyřmi členy a dvěma hosty. Druhý, čtyřdenní, na Krkonoše, »honoril« se účastí dvoučlennou. Vedl mě náš seníor Sitenský přes Jičín, Bělouhrad a Pecku do Obří Boudy, na Sněžku a po hlavním hřebenu k Labskému vodopádu a podél Mumlavy do Nového Světa a Jablonce nad Jizerou.

Velikou sensací způsobil v roce tom stukatér a závodník Benda z Ústí n. L. svým výšlapem po kole na vrchol Řípu, jež podnikl pod protektorátem klubu.

Jinak zahájili jsme v tomto roce přátelské styky s místním odborem Klubu Čs. Turistů, jež, stavše se během doby velice intimní, přispěly nemálo k rozkvětu turistiky v našem městě i v okolí. U obce a okresu pak vymohli jsme toho, že při dlažbě Hádkovy, nynější Špindlerovy třídy, zřízena byla stezka pro cyklisty. Konečně zaveden byl v roce 1903 tmavě modrý dres.

S jakými těžkostmi bylo klubu na počátku nového, čistě turistického období, zápolití, dokazuje řádná valná hromada v roce 1904, na níž sešla se taky »massa« 7 — pravím sedmi členů. A touto »massou« zvolen jsem byl jednomyslně předsedou, naleznuv v této funkci vedlejší svoje zaměstnání, tu a tam sice nevděčné a trpké — ba, někdy až příliš trpké, ale, maje na mysli jen krásný, vznešený cíl, věnoval jsem se mu vždy s láskou a nadšením.

Bohudík, dostalo se mi již v tomto roce několik vydatných pomocníků. Tak přidal se k nám nynější náš mistr amatér přítel Duška, jedinečný — mýslím — obětavou láskou k tomu svému také vedlejšímu

zaměstnání. Svého času říkalo se o něm dokonce, že je především amatérem a pak teprve krejčím. Dále přistoupil k nám nadšený turista Charvát, špásovitý Vašák vulgo Vašáček, naši mecenáši, bratři Báčrové atd.

Proto ale přece i v roce 1904 těžko bylo sháněti výletní jezdce. Tak ku př. výlet na Mílešovku musel býti třikrát vypsán, než se sešel. Po prvé setkal jsem se na místě schůzky pouze s Kozákem, teď drogistou v Brandýse n. L. a tehdy ještě nečlenem; po druhé jsem se »sešel« sám; zato ale po třetí po vydatné agitaci sjelo se nás 14. A tak zmohl jsem se přece na 7 výletů, z nichž 5 bylo turistických. V celku nás i s hosty jezdilo 19, a průměrná účast byla 5 až 9.

Velice nás tížil zákaz jízdy na kole v některých ulicích, zejména ulici Komenského. Žádost naše o uvolnění aspoň této důležité ulice byla sice opatrnými otci města zamítnuta, ale zato dostalo se nám cen-

»U krobiana« v údolí Kokořínském v r. 1902.

ného slibu, že při nových dlažbách a předdlažbách budou zřízovány stezky pro cyklisty. Krásný slib tedy máme, ale jen dobrý je k tomu, že máme se stále nač těšit. Cestářům bylo ten rok rozděleno 130 K, čili nynějších asi 800 Kč. Obět na naše poměry jistě značná. Přinesli jsme ji potom — a jistě ne nadarmo — ještě dvakrát. Naposledy v roce 1906.

Nejkrásnější náš výlet v onom roce byl 4denní na Ještěd, na němž provázel mě Sitenský a Labský. Byl to výlet náramně veselý, dle Labského »samá psina«. Mě však, tehdy ještě turistické »ucho«, mnohem více než ony »psiny« zaujaly krásy a památnosti Ojvína, živý ruch a výstavnost Žitavy, Líberce, velkolepost Ještědu a malebnost údolí Motelky. Mému nadšení pro horskou turistiku dostalo se tím vydatné posily.

Rok 1905 byl opět o stupínek lepší, ač obtíže s činovníky výboru byly nejcitelnější. Byloť předsedovi mimo pokladnictví — to mi přece jen nesvěřili! — vésti téměř veškeru agendu klubovní. I několik záznamů z výborových schůzí musil napsat sám. Počet výletů vzrostl na 9, počet jezdců klubových na 23 a průměr účasti na 6.7. Značně nám brzdily motoroky, odvádějící naši »elitu«; Sitenského, Duška, Labského atd. I na klubovní kolo jsme se zmohl, věnovavše na jeho koupi 120 K. Již v r. 1909 však rádi jsme se ho zbavili, poněvadž bylo zdrojem nejen stálých výloh, nýbrž i různých nemilých konfliktů a nepříjemností. Ba, po příkladu sousedů, slánských kabruňáků, kteří byli nám tehdy vzorem přímo nedostížným, pořídili jsme si dokonce i klubovního sluhu. Ale již za 2 roky jsme i tu vymoženost »skasirovali« jako úplně zbytečnou a při tom značně nákladnou.

Dvacetileté trvání klubu oslavili jsme v r. 1905 uměleckou akademií »U koruny«. Měla úspěch skvělý, ale pouze morální. Finančně znamenala ztrátu 67.52 K.

Ústřední Jednota, jejímž členem je klub od svého založení, nejevila již od r. 1901 mnoho známek života, a ten rok vůbec žádné. Okolnost ta jistě byla jednou vážnou příčinou, proč tak těžko se i v našem klubu pracovalo.

Z vynikajících, vesměs turistických výletů toho roku uvéstí je celodenní výlet na Karlštejn a do Sv. Jana pod Skálou za účasti 9 jezdců. Dále to byl náš první a sice 5denní výlet na Šumavu, na němž však provázal mne pouze Charvát. Počal z Domažlic výstupem na Čerchov přes Pec a sestupem do Č. Kubice. Pokračováno přes Všeruby, Hamry a kolem Jezerní myslivny k Černému jezeru. Po záskoku (s koly!) k vyhlídce na Čertovo jezero přes Špičák do Železné Rudy. Výstup na Javor pro trvalý déšť odpadl a následovaly Hartmanice, Dol. Rejstýn, peřeje Vydry, idyly Antiglu a Modré, Kvilda, Bučina, Kynžvart, Lenora, Boubín, Husinec, Písek a posléze hrady Zvíkov a Orlik.

R. 1906 posunul nás opět o stupínek výše. Uspořádali jsme již 11 výletů, na něž jezdilo 27 členů a to s průměrem 7.1. O pokrok ten měla jistou část zásluhy klubovní soutěž, v níž dobyli cen: Dr. Podrábský, Charvát, Duška, Bergman a Sitenský.

O velikonocích 15. dubna poctěn byl klub návštěvou veselé družiny Smíchováků. Naproti do Terezína jelo jim 7 členů, z nichž jen 3 zdobil dres klubovní, 2 sportovní a 2 dlouhé kalhoty s kloboukem. Dosti pestrá tedy strakatina, nápadně se odlišující od našich přesně adjustirovaných hostů. Ale v našich začátcích nešlo jinak. Šloť především o to, získati jezdce. Mimo to jelo uvítati naše hosty 5 »pánů« motoristů, kteří ale vyhlíželi právě tak »pansky« jako my. K počtě milých hostů uspořádán v sálku hotelu »Pošta«, kde měli jsme místnost klubovní, večírek, jehož hodně veselá nálada, přenesena byvši po půlnoci ke »Koruně«, skončila až za rána bílého.

Významné satisfakce dostalo se při řádné valné hromadě předsedovi, který v bojích o sportovní směr klubu byl prohlásován za jeho hrobaře. Satisfakce tím cennější, že přednesl ji ve formě zdravice střízlivě usuzující čestný a nad jiné zasloužilý člen klubu p. dr. Bareš. Projevilť radost nad tím, že jen přičiněním dra Podrábského přiveden byl klub na onu sportovní dráhu, na níž za stávajících poměrů jedině možno do dělati se úspěchů.

Budíž pak konstatováno, že z činovníků doby závodnické byli to především p. dr. Bareš a bývalý pokladník a zakládající člen klubu p. Freund, kteří nejen, že klubu neopustili, nýbrž ochotně přijímali i funkce ve výboru, jsouce nám vždy rozšafnými rádci. Dále zůstal nám věrným bývalý místopředseda i nejstarší náš člen p. Gasser, který, bohdá, dobuďe si ostruh jako doživotní revisor účtů. Konečně setrval v klubu i bývalý člen výboru p. dr. Kirschner.

Z výletů zvláště cenných v roce 1906 uvéstí je 1½denní výlet na Sloup a Bezděz, jehož zúčastnilo se 7 »lajdáckých« cyklistů se sluhou a 3 »páni« motoristé beze sluhy.

Dále byl to 5denní výlet do severovýchodních Čech a Kladska, jehož na kole zúčastnil se mimo mne Charvát a Bergman. Na motorce s kočárkem vyjel si Duška s dcerou. Buď však Bohu chvála, že ta jeho »panská« motorka utahala ho víc než nás naše proletářská kolečka. Neosvědčila se prostě na horských

turách, a náš Alois, nechav ji po druhé doma, dal přednost kolečku. Tehdy prohlédli jsme si bojiště chlumské, Babiččino údolí, bojiště skalické, Běloves, Chudobu, Bor, Hejšovinu, Hvězdu, Adersbašské skály, Trutnov. Pak následoval druhý náš výstup s koly z Obrůho dolu na Krkonoše a sestup údolím Bílého Labe do Špindlu.

Rozhodný obrat k lepšímu znamenal r. 1907, kdy přesídlil klub do politicky neustranné a tehdy velice útulné místnosti »U Hedánků« v Řípské ulici, a kdy konečně jsme se zmožili i na nutný již výletní řád. Podnikliť jsme 17 výletů, jichž trať měřila 1214 km. Na výlety jezdili 42 členové při průměrné účasti 11. V soutěži stále ještě kilometrově zvítězili: dr. Podrábský, Sitenský, Paštika, Duška a Vašák.

Cílem prázdninového 4denního výletu 6 našich jezdců bylo Českosaské Svýcarsko, Drážďany a Rudohoří. Výletní trať vedla přes Sedlové Lázně a Leštinským údolím do Malého Března, Labským dolem do Děčína a Podmokel. Parníkem do Hřenska, kde prohlédli jsme si Edmundovu soutěsku. Výstup na Převyšovskou bránu a jízda velkolepým krajem přes Přední a Zadní Jetřichovice do Žandova, odkud po dráze do Drážďan. Celý další den věnován prohlídce památnosti města. Poslední den návrat nádhrou saského Rudohoří do Cinnwaldu a přes Teplice, Chlum, Ústí n. L. do Lovosic, kde údy značně znavené dlouhou horskou turou svěřili jsme dráze. Dnes ovšem a dávno již si neukládáme tak těžkých denních úkolů. Vyčerpávají zajisté síly tělesné i duševní, cítelně poškozují vnímání přírodních krás, a zvrhajíce se v honbu za kilometry, přestávají být turistikou.

Další rok 1908 vykazuje opět chabější zájem o činnost klubovní. Zavínily to neblahé spory o kilometry výletní soutěže. Většina výboru totiž proti jasnému znění výletního řádu neuznala všech ujetých kilometrů účastníkům velkého výletu a naproti tomu přisoudila je některým za cesty soukromé, klubem nevypsané. Uspořádali jsme sice opět 17 výletů, jichž trať měřila 1045 km, ale účast byla slabší. Jezdilo celkem 35 členů při průměrné účasti 8.9. Zato ale Ústřední Jednota hlásila se opět k životu. Konalať valnou hromadu 24. května a vydala za celý rok dokonce i 2 čísla »Cyklisty«.

V klubovní soutěži — tentokrát o 10 cen — zvítězili: dr. Podrábský, Kozák, Sitenský, O. Kejř, Vašák, Vanžura, Bergman, Skála, Labský a Ausl. Na opětnou žádost povolena konečně jízda ulicí Komenského, a členstvo důrazněji vyzváno, aby si opatřilo stejnokroj.

Z výletů nejkrásněji se vydařil 2½denní výlet do Českého ráje. Vynikl zejména nezvyklou účastí 13 jezdců, z nichž byli pouze dva hosté. Postupováno z Turnova na Hlavatici, Valdštýn, Hrubou a Mariánskou Skálu, Visker, kde od kostela sv. Anny oblažila nás překvapující vyhlídka. Z Viskře následoval přes Lažany sestup do krásného údolí Žehrovky, výstup z údolí do Trosovic a na Trosky a jízda přes Jičín do pensionátu v H. Lochově. Poslední den prohlídka Prachovských skal s hradem Pařezem a návrat přes Kost údolím Plakánkem do Dobříně a Mladé Boleslavi na vlak. Několik pěkných upomínek na tento výlet i sebe zůstavil náš tehdejší člen, amatér Skála.

I na Moravu odvážili jsme se šestidenním výletem, ale jen se 3 účastníky (dr. Podrábský, Duška, Charvát). Tura počata ze Žďáru do Jimramova, Víru, Medvědic, na hrad Pernštýn, načež následovala namáhavá, dešti provázená cesta přes Rozseč a Kunštát do Boskovic, prohlídka jeskyň sloupských, šošůvských a

Macochy. Z Blanska odvezla nás dráha do Nemotic, načež po kolech dostihli jsme Stupavy v pohoří Chřibském. Další den potěšily nás hrad Buchlov, Velehrad, Uherský Brod a Luhačovice. Další cestu Valašskem na Radhošť a Hostýn znemožnil nám úporný dešť.

Výlet tento významný je také tím v dějinách klubu, že poskytl předsedovi vděčné thema pro přednášku, jež proslovena nejen v klubu — po domácku, nýbrž i v odborech Klubu čes. turistů v Roudnici a v Ústí n. L. Takové přednáškové večírky ostatně, počavše původně obsažnými náčelnickými zprávami, oživovaly záhy veškery zimní sezony, nabádající členstvo i pozvané hosty k pěstování horské turistiky. Z pravidla, zvláště v pozdějších letech mívali jsme 2 až 3 podobné večírky za zimu a předmětem jich byly nejen výlety větší, nýbrž i ony běžné do našeho Středoohoří. Občas vystřídal předsedu v přednášení Sitenský, někdy i Labský, kteří šprýmovným líčením výletních zážitků vždy znamenitě pobavili svoje posluchače. Později vypomohl někdy i vřímavý turista Krajbich.

Jeví-li se v r. 1908 jakýsi úpadek, dopadl rok 1909 ještě hůře, ačkoli předseda opět se snažil nově zvolený výbor nadchnouti k horlivější činnosti dvěma notnými misami špekových knedlíků. Podnikli jsme sice opět 17 výletů, ale byly jen s velikou námahou obsazovány. Jezdíloť jen 27 členů a průměr obnášel 7.2. I horlivost toho mála jezdců byla chabá, jak dokazuje počet bodů, docílených těmi nejhorlivějšími. Dosáhl ze 27 $\frac{1}{2}$ možných bodů dr. Podrábský 16 $\frac{1}{2}$, Vanžura 15, Herman 11 $\frac{1}{2}$ bodů, při čemž 1 bod rovnal se 1 výletnímu půlni. Při výletech vícedenních počítal se tak pouze první den, další platily vždy jen za 1 bod. Mělo to ten účel, aby poněkud byl paralysován náskok účastníků velkých výletů. Příčinou ochabnutí naší činnosti bylo vystoupení několika horlivých členů k vůli oné neblahé kilometrové soutěži, při níž nebylo tak snadno možno jezdcům z větších výletů ujetých kilometrů ubírat. Mimo to uškodil nám i odchod p. Skály, s nímž rozloučili jsme se 13. března při přátelském večírku. Ztráty ty nahradili nám aspoň nově přistouplí členové Krajbich a Karanský. Nejvydatnější ale pomohly nám moje dvě děti ve věku 8 a 10 let jako hosté.

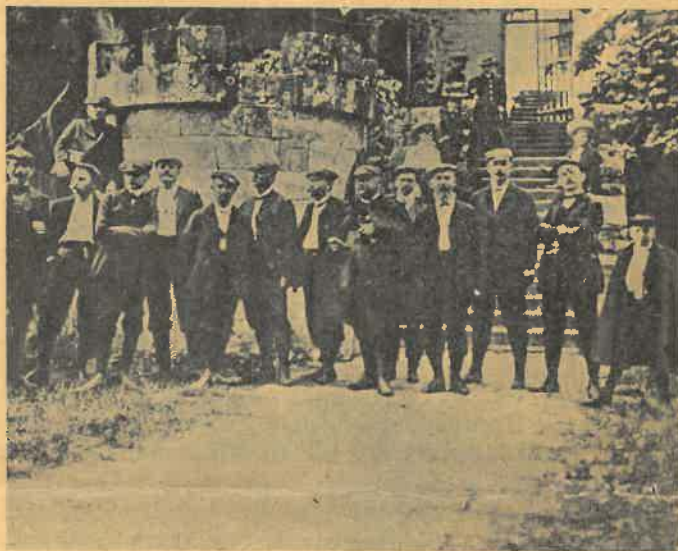
Výletní soutěž ten rok vůbec nebyla vypsána, a prodáno také klubovní kolo, jež rovněž bylo značným kamenem úrazu. Aby pak se zvýšil zájem pro klub a jeho výlety, koupen za 140 K Zeisův 8násobný triedr a počato s odebráním map Bělohavových i jeho průvodce.

V Ústřední Jednotě připravovala se ten rok nadějná era Kajzlova a sice sjezdem cyklistů v měsíci listopadu. Účelem jeho bylo vzkřísiti Ústřední Jednotu k novému životu. I náš klub vyslal k onomu sjezdu 2 delegáty (Labského a Kapouna).

Větší výlety pořádány ten rok dva. Prvý do východních Čech za účasti mojí, mých dvou dětí, Krajbicha, Karanského, Labského a Sitenského. Navštívili jsme Kaňk, Sedlec, Kutnou Horu, Čáslav, Žleby se zámek, Lichnici, Oheb, Přelouč a Kladruby se st. hřebčincem. Ve Žlebech setkali jsme se se skupinou pražských cyklistů v dresech Unie. Ve vzájemném rozhovoru zle jsem se obořil na jejich hlavního mluvčího pro nečinnost Unie a zlé toho následky pro náš sport. A tím postiženým nebyl nikdo jiný než vlastní křísitel Unie a jedinečný její jednatel — př. Janoušek. Svěřil se mi s tím několi bez trpkosti, když jsme se brzo potom důvěrně seznámili. Odnášel tak — chudák — viny nespáchané!

Druhý výlet platil Čechám západním. Jel se mnou pouze Vanžura. Sledovali jsme hřeben Rudohoří od Chomutova po Klinovou horu, Jáchymov, Kysibl, Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Kladruby, hrad Roupov, lázně Letiny, sedlo Bučí, Zínkovy, Nepomuky, hrad Radyní, Bory a Plzeň.

Těžká krise lpěla na klubu i v roce 1910. Nepomohly od ní ani předsedovy špekové knedlíky, ani vypisování cestovních stipendií, ani bodová soutěž klubovní, ani čilejší ruch v Ústřední Jednotě, která svolala 10. dubna dokonce i valnou hromadu, též námi, a sice Duškou obeslanou, ale málo navštívenou, uspořádala sjezd v Poděbradech a vydala i 4 čísla »Cyklisty«, jež členům Unie posílán byl zdarma. Podnikli jsme sice opět 17 výletů, ale ty většinou byly

Na hradě Valdštýnu v r. 1908.

umožněny jen účastí mých dětí. Jezdílo na ně a sice značně líknavě, jen 28 členů. Průměr 7 jezdců dosažen byl jen zásluhou našeho t. zv. cílčanského výletu, který přivábil 21 jezdce. V soutěži klubovní o 5 cen zvíťezili dr. Podrábský (26 $\frac{1}{2}$ bodů), Duška (20 bodů), Vanžura (14 $\frac{1}{2}$ bodů), Kapoun (8 bodů).

Ku podivu nejlépe ještě se vydařily oba větší výlety, z nichž 2 $\frac{1}{2}$ denní do Českého Ráje měl 9 účastníků. Cíli jich byly: hrad Vranov, Frýdštejn, Kopanina, Železný Brod, Riegrova stezka, Semily, Lomnice n. P., Tábor, Železnice, Jičín, Prachovské Skály, Kost, Plákanek.

Ba, dobře se nám povedl i 10denní odvážný výlet na Moravu a Slovensko. Vypraviloť se nás šest. Mimo mě a moje děti byl to Duška, Krajbich a učitel Štastný, který, ja teď školním inspektorem ve Sv. Mikuláši, ochotně sbánil krásný proslov k oslavám našeho 40letého jubilea. Dostihnuvše první den Skalického Mlýna, vystoupili jsme druhý den k Macoše a žasli nad krásami jeskyně Punikvíny a Kateřinské. Potom jeli jsme přes Olomučany a Adamov do Brna a drahou do Rožnova. Třetí den stoupali jsme nádherným krajem valašským na Soláň, a sjevše do Velkých Karlovic, opět dlouho a namáhavě stoupali jsme k maďarským hranicím a sjeli přes Kopanici do krásného údolí Kysuce a tímto v dešti a blátě do Čácy. Další den odvezla nás dráha do Zakopaného a odtud kolečka i nožky dopravily nás přes Jasurovku k mohutnému vodopádu Mickiewiczovu a do Roztocké chaty, kde v rozkošné dolině Bialky prožili

jsme jeden ze svých nejkrásnějších noclehů. Pátý den uchvátila nás velkolepost Rybného Jezera a tajemná zamlklost Mořského Oka, a svezše se nádherně dolinou Bialky zpět, pokračovali jsme puvabí plnou Javorinou přes sedlo Prislup do Tatranské Kotliny. Šestý den čekalo nás mírné síce, ale téměř ustavičné stoupání po nynější cestě Svobody k Vyšným Hágům a zcela zbytečná dřina s koly k Popradskému Plesu. Sedmý den projektována pěší tura k Žabím Plesům a na Rysy; dostali jsme se však pouze na strmý stupeň doliny Žabích Ples, kde za místem zajištěným řetězem ztratila se nám úplně stezka ve spoustách sněhu a kde hlavně moje 10leté dcerka úplně ztratila kuráž k další cestě. Ostatně ani nám ostatním nebylo v těch tatranských pustinách volno, a proto po rakousku jsme se »odpoutali« od hrozi- vého, tajemného toho nepřítel, před nímž již z do- mova přinesli jsme si opravdový respekt, jak doka- zovaly naše těžké, zbytečně hřeby okované střevíce. V této výzbroji konali jsme také předcházející tury po kole a ovšem i většinu hřebů poztrácely. Inu, zku- šenost je nejlepší učitelkou života. Vrátivše se k Po- pradskému plesu, plahočili jsme se opět s koly přes hřeben Trigantu ku plesu Strbskému a po bídne sil- nici v pastvinách k nádraží strbskému, odkud odvezla nás dráha do Sv. Mikuláše, osmý den provázely nás po kolech krásy doliny Váhu, zejména pak nádherná průsmyku Kralovanského a Stučenského do Žiliny. Další den pro trvalý déšť upustivše od jízdy do Rá- jeckých Teplíc a od pošetilého úmyslu dostatí se přes Větrné Hole do Súlova a Súlovských skal, jeli jsme dráhou do Teplé, »elektrikou« do Trenčanských Teplíc, načež odvezla nás dráha do Luhačovic.

Pestré tury toho roku poskytly nám hojně látky ke 3 turistickým večerům a mimo to přednášel nám dr. Smidrkal v sále »Pošty« o Plitvických jezerech, doprovázeje poutavou přednášku krásnými světelný- mi obrazy.

Rokem 1911 počala skvělá éra klubu, přerušena bohužel válkou světovou. Ačkoli klub náš čítal jen 77 členů — před tím kolísal jich počet od 50 do 72 — rozvinul přece úžasnou činnost na poli horské turi- stiky. Hlavní část zásluhy o to přísluší járemu ruchu v Ústřední Jednotě, kde jednatel Janoušek intenzivně se chopil práce a svými nadšenými články ve Věstní- ku Č. Ú. J. V. (vycházel měsíčně a byl zdarma zasí- lán všem členům) i četnými dopisy dovedl nadchnoutí i nás. On přiměl nás také k účasti ve výletní soutěži Č. Ú. J. V., k níž přihlásili jsme se bez nejmenší na- děje na úspěch.

Aby členstvo naše bylo povzbuzeno k horlivější účasti na výletech, vypsalí jsme opět klubovní a síce bodovou soutěž o 5 cen, jichž získati mohli jen ti, kdo jeli aspoň na polovici výletů. Podmínka ta zavedena proto, aby i účastníci velkých výletů si cenu opravdu zasloužili. Nemilé dvě roztržky ve výboru zavini- ly síce ztrátu dvou jezdců, ale ta byla více než nahra- zena novými adepty: Pavlíkem, Vichterajem, Kace- řovským a Láchou. I dříve ztracený syn Charvát vrá- til se opět do lůna klubu.

A tak v roce našeho znovuzrození dosáhli jsme počtu 31 výletů, z nichž 21 bylo čistě horských. Ač- kolí pak jezdilo na výlety jen 28 členů, přece obnášel průměr 9.25 a výletní trať měřila 2305 km. Zvláště horlivě si vedli a cen dobyli: dr. Podrábský, Vanžura, Duška, Franc, Krajbich. Pochvalného uznání za účast na více než polovici všech výletů dostalo se: Pavlí- koví, Charvátovi, V. Kratochvílovi, Pastýřkoví a Ant. Urbanovi. Dětem předsedovým konečně jako nečle-

nům dány v upomínku na horlivou činnost čestné od- měny.

Událostí zvláště radostnou bylo čestné naše ví- tězství v soutěži venkovských klubů Č. Ú. J. V., jichž soutěžilo 22. Dobyli jsme 155 bodů po úporném boji s Jihlavou (136 b.) a Pardubicemi (130 b.) I. ceny a to krásného obrazu Kokořínského údolí. Pro vítěznou tu trofej jel do Prahy místopředseda Duška s před- sedou, který při té příležitosti přednášel na večírku Unie »U Choděru« o kolařské turistice.

Z delších výletů t. r. uvéstí je zájezd do Něm. Brodu na sjezd Č. Ú. J. V. Vypravilo se nás ve stejnokroji Unie 15. Jen čapky jsme měli odlišné jako značná část i jiných předních klubů; my zavedli jsme ten rok čapky bílé s černými páskami. I na sjezdový závod Praha—Něm. Brod vyslalí jsme (na jeho žá- dost) »taký závodníka« — Kačerovského. Jel na cestovním kole, a náš »Alois« marně mu slíboval no- vý dres, získá-li aspoň časovku. Zájezd do Něm. Bro- du spojili jsme ovšem s turistikou, navštívivše Lipni- ci, Žižkovo Pole, Borovou a divoce romantické údolí Doubravky s hradem Sokolovem.

Za oblast prázdninového šestidenního výletu, po- psaného ve »Věstniku Č. Ú. J. V.«, zvolili jsme Brdy a Střední Povltaví. Význačné jeho stanice byly: Štemberk, Lány, Krivoklát s prohlídkou hradu, Toč- ník, Zbiroh, Tři Trubky, Padrt, rozhledna na Třem- šíně, Zvíkov, Orlík, Příbram se Sv. Horou, Dobříš, Svatojanské Proudý, Štěchovice, Zbraslav, Bílá Hora a Šárecké údolí. Výletu zúčastnilo se 7 jezdců.

Neméně slavný byl rok 1912, kdy na stolec místo- předsednický slavnostně byl posazen Duška, nastá- vající pravá ruka předseďova. Bývalý místopředseda Sitenský uvolnil mu trvale místo tím, že v roce pře- chozím dal klubu na čas »výpověď«. I tento rok váž- né rozbroje v klubu ohrozily plodnou jeho práci, ale tok klubovního života plně se uklidnil po vystoupení 4 hlavních bouřliváčků, k čemuž nemálo přispěl zostřený výletní řád. K podpoře méně majetných za- ložen byl stálý cestovní fond. »Věstniku Č. Ú. J. V.« věnováno 70 K, o 30 K více než rok předešlý.

Výletů podniknuto 33, což je až dosud počet re- kordní. Z těch bylo méněcenných jen 9. Výletních jezdců našich bylo opět 28; hostí přidalo se k nim zpravidla jen občas v celku 13. Průměr účasti 8.9. Velikou radostí i ctí byla nám účast vzorného jed- natele Č. Ú. J. V. Janouška na dvou našich výletech; v době květu k dubickému kostelíku a později na hrad Ronov.

V soutěži Č. Ú. J. V. zvítězili jsme opět skvěle, dobyvše I. ceny 171 docílených bodů. Cenu II. získal klub pardubický, dosáhnoucí jen 118 bodů.

V soutěži klubovní zvítězili: Pavlík (53²/₃ bodů, 2184 km), dr. Podrábský (53²/₃ b., 1887 km), Franc, Vichteraj, Duška. Čestného uznání získali: Címk, Van- žura, Pech. O horlivosti všech těchto jezdců svědčí ta okolnost, že poslední z nich dosáhl 28 bodů a ujel 1121 km. Čestné odměny jako hosté dostaly moje dvě děti a Duškův Robert. V zímním období přednášel předseda na 3 klubovních večírcích, nakreslív k de- monstraci výletních tratí velikou mapu Středoohoří. Podobné mapy připravil si ostatně pro každou před- nášku.

Z větších podniků uvéstí je 2¹/₂denní zájezd 11 našich jezdců na sjezd Č. Ú. J. V. v Nechanicích. Tu- risticky byl oslazen výstupem na Červený Hrádek, Zvíčinu, hrad Pecku a Kumburk.

Vynikající chloubou naší byl 12denní výlet 6 na- sích kolečkářů do západních Sudet, na Orlické hory

a Krkonoše. Byl zahájen z Kyšperku výstupem na Žampach. Pak následovala půvabná cesta na kole do Č. Třebové a drahou do Koutů, odkud pokračovali jsme na kolech obrovitým důlem Desné až k chatě dřevařů pod Kamenným dolem. Půvabů plný nocleh ve Františkově myslivně a druhý den velkolepá cesta po hřebenu na Petrštýn a Praděd. Sestup strmým Kamenným dolem k chatě pro kolečka a na nich zpět do Koutů a přes hranice do Klessengrundu a odtud výstup s koly na Kladský Sněžník. Nocleh v nádheře Vlčího Dolu (Wölfelsgrundu). Přejít Kladského hřebene do údolí Divoké Orlice, odkud ze Schönwaldu výstup na rozhlednu u kaple sv. Anny na českém hřebenu Orlických hor. Po české straně údolí na Grünwaldské sedlo a údolím Bystrice do Dušník. Ze silnice chudobské pohodlný výstup na Vrchmezi a jízda přes Steinberg do Nového Hrádku, na hrad Frymburk a přes lázně Rezek do N. Města n. M. Odbočka do Krčina, krásným údolím Metuje do Pekla, stinným údolím Olešenky do Č. Černé a na Dobrošív. Sjezd do Náchoda, odkud vyjíždka do Č. Skalice, Babiččina údolí a na Rýznburk. Prohlídka hradu náchoďského. Další den údolím Metuje do Hronova, Police, Teplických skal a přes hrad Skály (Bischofstein) do Turnova, kde nocleh. Odeslavše kola drahou do Mšena a vystoupivše na Gablenzovu horu, jeli jsme drahou do Vrajtu, v povozech do Pece (v Náchodě totiž připojila se k nám parta pěších), načež prodělali jsme pěšky hřebennou turu krkonošskou s noclehy v boudě Luční a Martinově. Výlet skončen výstupem na Kotel a sestupem do Špindlerova Mlýna, odkud odvezl nás autobus do Vrchlabí. (Podrobnosti krásného toho výletu byly vylíčeny ve Věstníku Jednoty.)

Rok 1913 byl třetím rokem slavného našeho vítězství v soutěži venkovských klubů Č. Ú. J. V. Dobyli jsme opět I. ceny svými 30 výlety, jichž trať činila 2654 km při průměrné účasti 9.2. Skvělý ten úspěch opět byl umožněn hlavně horlivostí vítězů v soutěži klubovní. Byli to: Hitz, Božena Podrábská, Franc, Vichteraj, Vanžura. Předseda jako III. a místopředseda jako V. vzdali se cen ve prospěch následujících. Jich klubům — tehdy ovšem! teď už jsou dávno pány! — Oldřichovi a Robertovi dostalo se opět čestných odměn. Předseda v tomto roce byl jmenován čestným členem klubu (v pořadí IV.). Místopředseda Duška začal si dobývatí vavříků a zároveň zásluh pro totéž vyznamenání na poli amatérské fotografie.

Z podniků klubovních zmínky zasluhuje: Dvoudenní zájezd 13 našich členů na sjezd Č. Ú. J. V. do Pardubic, kde svým vystoupením v průvodu dobyli klubu diplom čestného uznání. Turisticky smlsli si jen na Kunětické hoře.

Zvláštností byl dále nádherný jednodenní výlet 13 našich jezdců na Rudohoří, umožněný ovšem částečným použitím dráhy. Cílem byly: Krupka, Komáří Vížka, Cinnwald, Teplice.

Největším podnikem byl 10denní výlet 8 našich členů na Šumavu a do jižních Čech. Týž podrobně byl popsán r. 1923 v »Cyklistovi« v č. 1.—5.; proto zcela stručně připomenu jen hlavní body výletu. Byly to: Hrádek, Čerchov, Č. Kubice, Tannaberk, cesta údolím Brčálníkem ku Prokopu, Černé Jezero a přes vyhlídku na Čertovo jezero do Železné Rudy. Javorské jezero (v dešti), skála sv. Vintíře, Mouřenec, Vydra, Modrá, Břežník (Pürstling), Lužný, Bučina, Kunžvart. Podél Svodnice k myslivně Hirschbergské a ku Pleckenskému jezeru. Horní Planá, Vítkův kámen, Čertovy proudy, Vyšší brod, Rosenberg, Český Krum-

lov, Klet, Zlatá Koruna. Menstein, Budějovice, Hluboká, Karlův Hrádek a Týn n. Vlt., Bechyně, Příběnice a údolím Lužnice do Tábora.

Konečně zmínky zasluhuje 1½ denní výlet, jež podniklo 8 našich jezdců na Děčínský Sněžník, Tíské stěny a rozhlednu nakléřovskou. Při tom při jízdě do Podmokel na nocleh vystoupili z Příbrami na Bukovou horu.

Rok 1914 byl ještě skvělejší než vítězná 3 léta předchozí. Dospěli jsme již tak daleko, že prosté, společenské výlety staly se u nás nemožnými, poněvadž všichni jezdci toužili jen po horách. A takových horských výletů uspořádali jsme do vypuknutí války na konci července 17 s celkovou délkou tratí 1555 km. Členů jezdilo 27, hostů 10, a průměrná účast stoupla na 12.5, což do oné doby bylo číslo nejvyšší. Horlivost našich členů jevila se v tomto pořadí: Na prvním místě to byl nadějný mladík Rynda, který, bohužel, nedlouho potom zemřel. Dále to byli: Dr. Podrábský, Duška, Vichteraj, náš humorista Franc, zemřevší náhle v r. 1924, Bož. Podrábská, Pech, Vanžura, který zemřel asi v r. 1921, Ebert, Hitz (utopil se v Labi za války při koupání), Lácha, Krajbich a Svoboda, dělník hodinářský z Podluk, který jako 13. dosáhl ještě 11 bodů a ujel 555 km. Tento jediný byl z našeho klubu přímou obětí války, padnul na bojišti ruském.

Mimo jmenované zemřel za války: Freund, čelný funkcionář doby závodnické, jeden z oněch nemnohých, kteří zůstali klubu věrnými i v období turistickém. Zasedal i potom ještě několik let ve výboru a ještě v roce 1914 byl s nejstarším našim členem p. Gasserem revisorem účtů. Dále zemřeli za války bratři Schlossrové, sládek Schweiger a Šavrda.

Významnou událostí roku 1914 bylo jmenování našeho zasloužilého a nanejvýš obětavého mistra — amatéra Aloise Duška — vulgo »Alois Vemto«, čestným, v pořadí V. čestným členem klubu. Zvýšit svoje zásluhy o klub i tím, že ze snímků šumavských a z jižních Čech urobil řadu pěkných snímků, s nimiž usnadněno nám bylo zahájit veřejnou činnost přednáškovou. Veřejnou byla tudíž ještě týž rok nejen přednáška klubem pořádaná, nýbrž i ony v místním »Budíslavu« a »Vlastímilu«.

Z delších výletů toho roku uvádím 2denní výlet na Ralsko. Cesta k němu vedla: Dubským Švýcarskem, při čemž vystoupili jsme na Setínskou horu a na Borový. Cestu zpáteční volili jsme přes Nové Zámky a půvabnou Karbu v údolí Robečského potoka.

Druhý, rovněž dvoudenní výlet, byl okružní Středoohoří a na Rudohoří. Četnou výletní družinu tvořilo 18 našich a 12 veselých členů klubu malostranského. Sledující z Třebenic údolím Modly, vystoupili jsme ku hradu Skalce a po úpatí typické Hory a Hradišta dostihli jsme Bělín, kde očekávala nás četná družina klubu novoveského. Společně vystoupili jsme na skalnatý Božer a jeli do Nové Vsi, kde se vzácnou ochotou nám byly obstarány noclehy. Druhý den následovaly památné Hroby, krásně položený Mikulov, rozhledna a na Wartecku, Wolfstein, Teplice, Doubravská hora, Přemyslavův pomník, Dubický kostelík a Juliána výšina.

Zvláště skvělý byl 8denní výlet do severních Čech a Horní Lužice, popsán podrobně v »Cyklistovi« (r. 1923, č. 7.—11.). Vzácné bohatství přírodních krás odkryly nám: Klíš (Kleis), Mühlstein, Luž, Varnsdorfský špičák, Jedlová hora, hrad Tollstýn, Rennersdorfský Kreuzberg, skalní město Jetřichovické od Rabensteinu až po Rudolfstein, Tanzplan. Pak následoval starobylý Šluknov, památný Budyšín, Čer-

noboh v pohoří libavském, Zemská koruna, historický Zhořelec, velkolepý zámek frýdlantský, Hohenwald s rozhlednou, malebný zámek Grafenstein a kdysi vlnité útočiště českých exulantů, Žitava. V blízkém zákoutí nádherného Ojvína zaujaly nás nejen Skála se zříceninou hradu a kostela, nýbrž i úžasný Hausgrund, vyhlídka z Töpfu a pouť po skalnatém jihovýchodním hřebenu. Z Něm. Jablonného je-li jsme na malebně položený zámek Lemberk a z Ringelhainu následkem vyhlášení mobilisace domů, nechavše pět našich dobrých kamarádů, na hřebenu ještědském nás očekávajících, »ve stychu«.

Válka světová, odvolavši za předsedu, který to především měl »vyhrát«, postupně téměř veškerou naše členstvo, zarazila úplně činnost klubu. Náš Alois, na něhož došla řada později, stěží sehnal čtyři výlety: do Kokořína, na Sedlo, Hrádek u Úštěku a 3člennou partu na Krkonoše. Uměleckou svoji dílnu nechal zaháletí velice nerad. Proto zajel si ke mně do Hradce Králové, odkud podnikli jsme rodinný výlet na hrad Litici a do Potštýna, a po druhé v roce 1917, kdy jako statečný voják »statečně hájil vlast« v Roudnici v Bächrově továrně, vypravili jsme se na větší 3denní kolařskou turu po Orlických Horách, a sice z Nového Města n. M. údolím Metuje a Olešenky na Nový Hrádek a přes Sedloňov do Dešné a Štemberkova pensionátu Panorama nad dolinou Alby. Tímto krásným údolím do Solnice a Rychnova n. Kn., odkud Modřivým dolem a přes Studánku do Slatiny a údolím Zdobnice — Peklem do Vamberka.

Vrátil se ku konci srpna roku 1918 jako padesátník z vojny, snažil jsem se všemožně sdružití zbylé ovečky našeho stáde, ale jen těžko dostal jsem 7 jezdců na Říp a pouze 4 na Haznburk. Za to v zimním období mohli jsme se vykázáti veřejnou přednáškou se 109 světelnými obrazy o severních Čechách a Horní Lužici, již pořádali jsme společně s místním odborem Klubu Čs. Turistů a později opakovali v »Budslavu«.

Rok 1919 byl trudným obrázkem našich turistických začátků v roce 1905. Shromážděvše 64 členy, sehnali jsme s velkou námahou 11 výletů, jichž trať měřila 1063 km, a průměrná účast byla 6 jezdců. Vydatně opět přiskočil mně a Duškovi ku pomoci náš senior Sitenský, dále Vichteraj, Hatina a na místo mých dvou starších odnoží nastoupili oba mladší hoši. Celkem jezdilo na výlety jen 10 členů a 10 hostů.

Deputace, vyslané Čs. Ú. J. V. ku prezidentu republiky vyslovit mu hold českých kolečkářů, zúčastnil se za náš klub předseda. Klub přesídlil do hostince p. Kríže a na domě obchodníka p. Ziky na náměstí vyvěsil vlastní oznamní skříňku, v níž umělecké výtvořky našeho mistra amatéra stále hlásají jeho slávu. Před tím používali jsme k informací členstva skřínek odboru K. Čs. T., ochotně nám k tomu účelu propůjčovaných.

Z větších výletů t. r. uvéstí je 1½denní výlet do severních Čech, při němž dorazili jsme do České Lípy na noc romantickým Peklem, dolinou to Robečského potoka pod Karbou. Druhý den obdivovali jsme Svojkovské a Sloupské Švýcarsko, Panský kámen s překrásnými sloupci čedičovými a nádhernou vyhlídku ze Zámeckého vrchu u České Kamenice. Navrát přes Johnsbach a Srbskou Kamenici do Děčína a Podmokel na dráhu. Bohužel krásného toho výletu zúčastnilo se pouze pět jezdců.

Rovněž tak slabě zastoupen byl i první náš větší podnik po válce, 6denní výlet na Ještěd a Jizerské hory, jehož podrobné vyličení obsahuje »Cyklista«

z roku 1923 v č. 13.—16. Provádětl mě a Dušku pouze Sitenský a moji 2 hoši. Trať výletu vedla z Mimoně na Stohánek a Děvín u Hamerského rybníka. Z Osečnice přes Horní Paseky na Ještěd, po hřebenu do nádherného Křištofova dolu, Klamovým Švýcarskem do údolí Nysy a tímto do Liberce. Údolím Harzdorfského potoka do Jablonce n. N., na Černou Studnici s rozhlednou a po hřebenu do Tannvaldu. Přes N. Šumburk do Příchovic a na rozhlednu na Štěpánce. Po hřebenu do malebné Darre a ku slapům Č. Desné, od nichž údolím Kamenice zpět do Tannvaldu, do Plavů a po stezce Palackého na hrad Navarov. Ze Semil vystoupili jsme na Kozákov a z Loktuše na hrad Rotštýn.

Zvláště příznačnou pro naši ubohost v tom roce byla pouze tříčlenná účast na 2denním výletě do údolí Ploučnice (dr. Podrábský, Duška, Ctibor P.). Po výstupu na horu Kozel sjeli jsme do údolí, jehož krásy dosahují vrchole v okolí Scharfensteinu. Pak následoval přes Veleň výstup na Tannbusch, z Hartova sjezd do Labského dolu a z Jakubova výstup na bizarní hrad Vrabíneček.

Rok 1920, zahájený dvěma turistickými večery, vzbuzoval již mnohem lepší naděje. Uprímnou snahu povznést klub opět na výši předválečnou, projevila již řádná valná hromada. Vybránoť při ní na výletní fond 250 Kč, a sbírka mezi členstvem vynesla dalších 312 Kč. Živější činnost pak se projevovала dvanácti výlety s průměrnou účastí 8-4. Členů jezdilo 14, hostů 5. Horlivost jich jevila se v tomto pořadí: dr. Podrábský, Duška, Ctibor a Dalibor P., Lewi, Vichteraj, Urban Ant., Kratochvíl ml., Silenský (ještě 15 bodů ze 7 výletů). Ve výletní soutěži Čs. Ú. J. V. dobyli jsme ceny IV., ačkoli turistická hodnota našich výletů nebyla správně oceňována. Počet členů vzrostl na 84. Fotografické desky počal ten rok opatrovat klub, aby bylo možno členům přenechávat obrázky za levnější ceny. Výtěžek z přednášek 244 Kč.

Z významnějších výletů uvéstí je:

Návštěva přátelského klubu slánského (5 j.) s přednáškou o severních Čechách a Horní Lužici.

Výlet 2½denní do Českého Švýcarska, jehož mimo 14 našich zúčastnilo se 11 přátel z klubu Malá Strana a manželé Janouškovi. Význačnými jeho body byly: údolí Ploučnice od Horní Police do Benešova, Srbská Kamenice s výstupem na Rosenberg, Horní Jeřichovice s vycházkou na Mariinu skálu a do »Balcerova ležení«, Reinwiese, Převyšovská brána, Hřensko.

O mocném vzpružení klubu svědčil i 7denní výlet na Jizerské hory a Krkonoše, popsany v »Cyklistovi«, ročník 1923, číslo 18.—20. Vyjelot si na ony krásné hory 12 našich lidí a jako hosté př. Janoušek s chotí a malostraňák Svoboda. Postup náš byl stručně tento: z Turnova k zámku Síchrovu a na Javorník. Z Liberce údolím Černé Nysy na hřeben Jizerských hor. Po výstupu na rozhlednu Královské Výšiny do Christiansthalu, k vodopádu Č. Štolpichu, do Smědova a odtud pěšky na Vyhlídku. Přes Weisbach, Hejnici, Liebwerdu do Nového Města, odkud pěšky na Smrk. Nemohouce pak bez pasů pokračovatí pruským Slezskem do Nového Světa, kde byly objednány noclehy, vrátili jsme se do Smědova a pokračovali ku slapům Č. Desné, přes Pustinu do Příchovic a na Štěpánku, přes oba Wurzelendorfy do údolí Jizery a do Nového Světa. Kolem nádherných slapů Mumlavy na Hlavní hřeben Krkonošů a po něm na Sněžku. Pohádkově krásným dolem Bílého Labe do Špindlu, Vrchlabí, Semil. Přes Karlov na Tábor a jeho rozhlednu s velkolepou vyhlídkou. Sestup do

Nouzova a konec tury v Turnově. Výlet tento spolu s oním v roce 1919 na Ještěd a Jizerské hory poskytl vděčné thema pro III. naši přednášku se 139 světelnými obrazy.

Rok 1921, předčiv v mnohém ohledu i slavná léta předválečná, znamenal znovuzrození klubu. Počet členů vzrostl s dorostem na 98. Z nově přistoupilých členů přispěli k rozmachu klubu zejména: př. Janoušek s chotí, Hauptfogl se synem a dcerkou, Petrtýl, Ročák a j. Klub opatřil si vlastní moderní skioptikon se zařízením pro světlo acetylenové za 3296 Kč a později i pro světlo elektrické se žárovkou 1000 svíček za 550 Kč. Stalo se tak na popud př. Dušky, který sám odvážný ten podnik financoval. S jeho vydatnou pomocí pak zahájena intenzivní činnost přednášková. Uspořádáno v roce tom 14 veřejných přednášek, jež vynesly 2534 Kč a půjčování stroje 250 Kč, takže za jediný rok byl náklad na skioptikon téměř uhrazen. Na cestovní fond vybráno při valné hromadě 152 Kč a sbírkou 316 Kč. Ačkoliv roční příspěvek obnášel Kč 7.20, dosáhl roční obrát nebývalé výše téměř 6000 Kč.

Výletů vesměs prvotřídních uspořádáno 14. Jezdilo na ně 23 členů, 10 dorostenců a 3 hosté při průměrné účasti 12.9. Trať výletní měřila 1649 km, a všemi jezdci ujetu 24.055 km. V soutěži vypsané pouze pro dorost zvítězili: Ctibor P. (40 B, 1613 km, 14 výl.), Felix Lewi (38 B), Dalibor P. (37 $\frac{1}{2}$ B) a Hauptfogl (30 B). Ze členů zvláště zdatně si vedli: Dr. Podrábský (40 B, 1613 km), Ant. Urban, Duška, Cink, Janoušek, Hauptfogl (25 B, 833 km). Ačkoliv pak naše výletní činnost hodnotně byla jedinečná, octli jsme se v soutěži Čs. Ú. J. V. oproti poměrně ubohému roku předešlém až na místě šestém. Rozhodlo v náš neprospěch množství výletů a počet více méně pohodlně ujetých km, jež více ceněny, než turistická cena výletů, namáhavé slézání hor atd.

R. valná hromada Čs. Ú. J. V., již jako vždy zúčastnili se i 2 naši delegáti, zavedla mezi členy Jednoty a klubů bratrství po vzoru sokolském. Delegáta Dušku zvolila do svého výboru a dra Podrábského do rozhodčího soudu. Na místě živořičího »Věstníku Čs. Ú. J. V. nastoupil »Cyklista« karlínských, vydávaný obětavým br. Vondříchem. — Náš klub byl připojen k župě pražské.

Významnější podniky r. 1921 byly:

Zájezd našich 18 jezdců do Slaného na sjezd Čs. Ú. J. V. Svým vystoupením v průvodu získali klubu III. cenu. Na cestě zpáteční navštívili Třebíz, vystoupili na Hoblík a Ostrý v Č. Středohoří.

4. září pořádán výlet na Horu, jehož mimo 15 našinců zúčastnilo se 27 jezdců klubu Král. Vinohrady. Na večírku, který byl den před tím k počtě našich milých hostů uspořádán, přednesl dr. Podrábský přednášku o výletu do Českého Švýcarska, podniknutém v roce 1920 s klubem malostranským. Přednáška byla provázena 42 světelnými obrazy.

Podnikem prvého rádu byl 14 denní výlet pomezím pruského Slezska a Kladska na Moravský Krás. Celý výlet prodělalo 13, aspoň některé tyto části 7 jezdců. Podrobný popis toho nad jiné zdařilého a vděčného výletu byl otisknut r. 1925 v »Cyklistovi« č. 8.—12. a č. 16.—18. Zahájen byl v Železné Rudě, vedl stezkou Palackého do Hamrů, Vysokého n. Jíz. a údolím Jizery do Nového Světa. Přes hranice k vodopádu Zackelu, údolím V. Zackelu k vodopádu Chuchelné a na hrad Kynast. Přes Giersdorf k vodopádu Hajnu, do Babenhäuser, Waldhausu, ke kostelu Wang a přes Krummhübl, Schmiedeberg do Libavy. Přes

Schönberg a Libnou do Adersbašských skal a přes Teplici, Dědov, Javor do Police n. M. a na památný Ostaš. Ze Hlavňova pěšky na Hvězdu a krásným skalním labyrintem zpět do Hlavňova a Police, odkud přes Srbskou a Nouzín do Karlsbergu a na Hejšovinu. Sjezd přes lázně Chudobu do Zakšína, Pak následovaly: Ledvín, Dušníky město, Dušníky Lázně a přes Kulhavou těžký výstup do Schnappy a na Vrchmezí. Sestup a sjezd do Grünwaldu, příjemná jízda údolím Divoké Orlice a sice tentokrát po pruské straně a přechod Kladského hřebene Orlických hor do Lichtenwaldu. Kladskou kotlinou do Vlčího dolu, odkud výstup na Kladský Sněžník. Sestup do údolí Moravy a tímto do Králík. Výstup na kopec Matky Boží a údolím Tiché Orlice do Lichtenavy, odkud drahou do Rájce a na kolech přes Petrovice do Sloupu. Prohlídka jeskyň sloupských a šošůvských, zájezd k holštýnským rasovněm, ku proslulému jedovnickému propadání, Suchým žlebem Ostrovským do jeskyně Kateřinské a Suchým žlebem sloupským na nocleh do hotelu Brouškova. Po náhorní rovině sloupské k Macoše, tajuplným podzemím jeskyň Pankvinych na dno Macochy, po čunu k nádherné Masarykova domu, údolím do Blanska a drahou domů.

Umělecká kořist našeho mistra amatéra z tohoto skvostného, vzácnou pestrostí přírodních krás oplývajícího výletu byla tak bohatá, že stačila na 2 přednášky, z nichž prvou provází 143 a druhou 111 světelných obrazů.

R. 1922 znamenitě pokročil rozkvět klubu. Počet členů dosáhl do konce roku čísla dosud nebývalého — 118 členů. Mimo to přistoupili vynikající měrou se uplatnivší bratři: Ing. Kurz, Štrumpl, Čech Pavel, Chramosta, Petrtýl a z pražských našich členů br. Čámský se Sahulou.

Veřejných přednášek konáno 9. Vynesly přednáškovému fondu 1380 Kč a půjčování skioptika 470 Kč. Při prvé přednášce z prázdninového výletu r. 1921 hostil náš klub br. jednatele Čs. Ú. J. V. Ing. Kajzra a br. Janouška. Mimo to 25. listopadu pořádán přátelský večer s legrační přednáškou br. Sítenského o výletu jeho party na Ještěd a Jizerské hory.

Předseda klubu jmenován čestným členem Čs. Ú. J. V. Ale ani tato vzácná pocta našeho předsedy i klubu nepřiměla nás ku přihlášce do výletní soutěže Jednoty. Jednak proto, že naše ústředí zamítlo obšírný náš rozklad proti nedoceňování turistické hodnoty našich výletů z r. 1921, jednak proto, že v roce 1922 zaveden nový soutěžní řád, který horskou turistiku přehlížel téměř úplně. Roztrpčení vůči Jednotě dosáhlo té míry, že aspoň pro ten rok zahájena vůči ní pasivita a usneseno nezúčastnit se ani jejího sjezdu v Duchcově.

Výletů vesměs velecenných pořádáno opět jen 14 a to ve lhůtách čtrnáctidenních. Činili jsme tak jen proto, aby ženatí členové měli volné neděle pro svoje revolující rodiny. Počet jezdicích členů vzrostl na 28, dorostu na 18. Hostů jezdilo občas 10. Trať výletní dosáhla 1778 km a průměrná účast 15.6. V soutěži dorostu zvítězili: Ctibor P. (35 B, 1427 km), Dalibor P., Hauptfogl a Pandera (18 B, 793 km). Na ceny pro ně vynaloženo něco přes 300 Kč. Ze členů zvláštní horlivost osvědčili bratři: Dr. Podrábský (33 B, 1359 km), Hauptfogl, Duška, Cink, Janoušek, Čámský, Štrumpl (19 B, 816 km).

»Cyklista« odebíralo 30 našich členů. Konečně snad zmínky zaslouží, že klubu Nusle-Pankrác vypracován předsedou plán výletu do Česko-saského

Švýcarska. A to ne nadarmo, jak dokázala pohlednice nám z onoho výletu zaslaná.

Větší výlety pořádány tři. Z těch 2^{1/2} denní do Českého ráje, na nějž se vypravilo 14 jezdců; platil především nám dosud neznámému hradu Valečovu, zajímavým skalním útvarům na Mužském a v okolí Příhraz. Pak následovaly Viskeř, Hrubá skála, Skály prachovské atd. jako jindy.

Druhý byl 10 denní na Vysoký Jeseník a Bezkydy, jehož mimo 14 jezdců zúčastnily se i dvě opěšalé dámy. Podrobně vylíčen byl v »Cyklistovi« r. 1924 v č. 1—5. Zahájivše ho z Ramsové, vystoupili jsme na Šerák, Keprník, Vozkův kámen, Studánkovou planinu a Červený vrch. Pokračující pak velice svízelně po hřebenu ke Švýcárně a minuvše pro špatné počasí Praděd, sjeli jsme od Ovčárny do Karlových Lázní,

Na Bukové hoře r. 1922.

odbočivše ze silnice k malebnému vodopádu Střední Opavy do Krnova, po dráze do Opavy a Moravské Ostravy, na kole do Frýdku, odkud podniknut polodenní výlet na Prašivou. Z Frýdku vedla nás Ostravice do Frýdlantu, rozkošné její údolí do Bílé, z níž podniknuta pěší tura na Bobek. Pokračování další horské tury do údolí Čeladnice překazil déšť. Proto nezbývalo, než vrátit se týž směrem a přes Velké Kunčice zamířit do Frenštátu, odkud vystoupili jsme s koly k Pustevnám a na vrchol Radhoště. Po tom následovaly Štramberk, Hukvaldy, Hodslavice, Litovel, Krápníkové jeskyně v Mladci a hrad Bůzov. Z vděčného toho výletu vznikla naše VIII. přednáška se 133 světelnými obrazy.

Nejlepším důkazem, jak vzrostl u nás zájem pro horskou turistiku je factum, že v téže době, kdy hlavní parta toulala se po Moravě a Slezsku, vypravilo se 9 našich kolečkářů na šestidenní výlet na Ještěd a Jizerské hory.

Rok 1923 jeví další rozkvět klubu. Počet členů vzrostl na 129, ačkoliv bylo nutno příspěvky členské zvýšit na nynějších 20 Kč. Mimo jiné rozmnožili naše výletní řady manželé Krejzovi a br. Pokorný. Ku konci roku však ztratili jsme horlivého turistu, nájemce br. Hauptfogla i dva zdatné jeho odnože.

Přesídlil na nový dvůr v Hradčísti u Teplic, rozloučiv se s námi na zdařilém večírku »u Koruny.«

Výletů pořádáno 14 s délkou trati 1618 km. K jich zřadu přispělo 40 členů, 16 dorostenců a jen spoře 17 hostů. Průměrná účast obnášela 18.6. Všichni absolvovali úhrnem 23.338 km.

Jako členy zvláště horlivé uvést jest: předsedu (42 B, 1397 km), místopředsedu br. Duška (40 B, 1239 km) a bratry Cinka, Eberta, P. Čecha, slč. Připlatovou, Štrumpfa a Petrtýla (19 B, 662 km) V zajímavé soutěži dorostu dobyli: Ctibor P. (42 B, 1397 km), Dalibor P. (41 B, 1352 km), slč. Hauptfoglová a Listner.

Mimo to uspořádal klub domácí závody na trati Roudnice, Litoměřice, Terežín, Roudnice (45 km). V kategorii závodníků ze šestí startujících zvítězili:

br. Sýkora (1.21.7), br. Kavina (1.24.14) a Dalibor P. (1.26.4). Časovku získal obětavý br. Lewi. Z pěti závodníků v kategorii »turistů« dobyli cen: br. Čulík (1.38 43 vt), br. Petrtýl (1.38 47 vt.) a br. Ebert (1.49 57 vt.).

Přednášky se světelnými obrazy uspořádány tři. »Cyklistu« odeběralo 38 členů.

Náš senior br. Siten-ský jmenován »nejmladším« čestným členem, v pořadí VI. Novým »nejmladším« byl vystřídán až r. 1926, kdy pro obrovské zásluhy o sport cyklistický i o náš klub byl jako VII. vyznamenán touto u nás vzácnou poctou náš pražský člen a přítel br. Janoušek.

Konečně snad stojí za zmínku, že br. klubu slánskému byl vypracován plán vícedenního výletu do Orlických hor. Že by však byl podniknut, nedočel jsem se ve »Věstníku« slánských, jenž stále je nám ochotně zasílán, což budiž s díky kvitováno.

Z větších výletů t. r. sluší uvést dvoudenní okružní výlet Č. Středohořím a sice přes Verneřice, Rychnov, na hrad Vrabinec a přes Podmokly, Jílové na Skřivánčí horu. Zpět lužeckým a homolským údolím. Našinců zúčastnilo se krásného výletu 28, a mimo ně 4 hosté z vinohradské »Čechie.«

Jedním z nejskvělejších našich podniků byl 14ti denní výlet na Slovensko. Podrobný popis otiskn v »Cyklistovi« r. 1924, č. 14—18. Vypravilo se naň devět jezdců, mezi nimiž jako hosté byli manželé Bardovi z klubu vinohradského a 4 pěši (2 naše dámy a novomanželé Gösslövi (z Prahy). Východiskem byl Lipt. Sv. Mikuláš, odkud pod vedením synů našeho přítele, p. šk. insp. Štastného, podnikli jsme tři denní pěší tury: do Demenovské doliny a Ledové jeskyně, na Poludnicu a do Prosecké a Kvačanské doliny.

Další 4 dny věnovány Vysokým Tatrám. Drahou do Strby, zubačkou ku Strbskému plesu, pěšky k plesům Popradskému, Žabímu a na Rysy. Po návratu ku Strbskému plesu, místo na vzdálený Krivaň, podnik-

nuta kratší vycházka do Mlýnické doliny až pod Strbský štít. Na kolech do Starých Smokovců, lanovkou na Hrebienok, pěšky do hotelu Kamzík, k vodopádům Kolby, do Malé Studené doliny, do nádherné Doliny pěti Spišských ples. Na kolech přes Tatranskou Lomnicí do Tatranské kotliny a tamních krápníkových jeskyň. Z Tatranské Lomnice do Vážce, Strby a přes Hrádek do Sv. Mikuláše. Povážím do Gorváše, Lubochni atd. až do Žiliny. Odtud kus cesty drahou, pak pěšky do Súlovských skal. Po dráze do Trenčína a přes Bratislavu domů.

Z velkolepého tohoto výletu zrodila se naše VII. přednáška se 165 světelnými obrazy.

V době, kdy naše parta cestovala po Slovensku, vyjelo si 11 doma zbylých jezdců na hrad Pečku a na Krkonoše, na něž vystoupili opět z Obřího dolu. Výlet, trvavší 3 dny, vedl br. Sitenský.

Konečně zúčastnil se klub 28 člennou výpravou do Prahy oslav 40. letého trvání naší Ústřední Jednoty.

V roce 1924 vzrostla horlivost našeho členstva a jeho nadšená láska k horské turistice měrou sotva kdy tušenou. Výletů pořádali jsme sice jen 15, ale účast na nich byla vždy veliká. Celkem jezdilo na výlety 59 našich lidí (průměrně 19.3) a 28 hostů (prům. 4.2), takže úhrnný průměr dosáhl rekordního čísla 23.5. Trať výletní měřila 1992 km a všichni jezdci ujeleli a ušli 39.881 km. Větší horské výstupy obnášely úctyhodnou sumu 15.283 m. Klub zúčastnil se výl. soutěže Čs. Ú.

J. V., poněvadž svým řádem aspoň poněkud se přizpůsobila horské turistice. Dosáhnuvše počtu bodů, odpovídající síle našeho klubu, získali jsme čestnou cenu. K výsledkům tak skvělým přispěli z br. členů zejména: Dr. Podrábský (42 B, 1571 km), Duška, Štrupl, Cink, Krejza, manželé Hubáčkovi, Mattanchovi, Urban Jar., Ebert, Chramosta, Dalibor P., Čámský (19 B, 894 km) atd. V soutěži dorostu zvítězil hravě Ctibor P. (43 B, 1626 km), II. a III. ceny dobyli: slč. Štruplová a Listner.

Počet členů vzrostl s dorostem na 148. Z příbyvších jako síly zvláště platné, dlužno uvést: manželé Hubáčkovi, Mattanchovi (z Prahy), Erbenovi, Kubátovi, sestry: pí. Kurzovou, Čechovou, bratry: Dra Rousa (z Terezína), Ottu, Holakovského, B. Černého atd. Úmrtím ztratili jsme br. France z Krábčic.

Klub změnil svoje stanovy dle vzoru Čs. Ú. J. V. Přednášky se světelnými obrazy (o Slovensku) pořádané 4.

Z větších výletů dlužno uvést:

Okružní Středohořím na Bořen a do pánve hnědohelné, spojený s návštěvou br. Hauptfogla v Hradišti, za účasti 16 jezdců.

Rekordní účastí 42 jezdců honosil se 2^{1/2} denní, svatodušní výlet do Lán, na Křivoklát, Děd a Berouna, do Sv. Jana pod Skalou a na památný Karlštejn.

Nejskvělejší podnikem byla opětná 14 denní výprava na Slovensko a Vysoké Tatry. Zúčastnilo se jí 6 jezdců a 5 pěších. Svoji turu, jež byla podrobně vylíčena v »Cyklistovi« r. 1926, počali jsme ze Vrútek, průsmykem Kralovanským a Orovským do Istebného a na Oravský zámek, pokračující z Vyšného Kubína do Leštin, na Velký Choč a do Růzomberka. Drahou od Strby, pěšky s koly ku Strbskému a bez kol k Popradskému plesu. Kotlinou Hincových ples na Koprovské Sedlo a štít. Po cestě Svobody do St. Smokovce a pěšky do Slezského domu, Velickou dolinou na Polské sedlo, Malou Vysokou, přes Malý Prielom do Velké Studené Doliny a do hotelu Kamzík. Kolem vodopádů Kolby na Hrebienok, lanovkou do Smokovce a na kolech do Popradu. Přes Vernar do Ledové jeskyně dobsínské, přes Telgart do Muráně a na hrad

U »Perníkové chaloupy« na Mužském v r. 1922.

Murán. Odtud do Tisovce a horskou drahou do Brezna a Báňské Bystřice. Přes Šliač do Zvolenu, Hronské Breznice a drahou do Báňské Štiavnice. Na kolech zpět do údolí Hronu, ku hradu Sásovu a údolím kremnického potoka do Kremnice. Přes Piarg do doliny Turče a Turč. Sv. Martina. Po dráze do Teplé a Trenčanských Teplíc.

Ani členstvo doma zbylé však nezahálelo, vyjevši si na 5 dní v počtu 33 — při výletu tak dlouhém dosud rekordním — do západních Čech.

I třetí naše výprava na Slovensko a Vysoké Tatry dala vznik přednášce, v pořadí VIII., dosud poslední a — myslím — v každém ohledu nejzdařilejší. Provází jí také nejvíce — 181 — krásných obrázků.

Celkem podnikl klub náš až do r. 1924 39 výletů více než jednodenních a to: 1^{1/2} denní 4, dvoudenních 6, 2^{1/2} denních 8, třídenních 5, čtyřdenní 1, pětidenní 4, šestidenní 2, sedmidenní 1, osmidenní 1, desítidenní 4, jedenáctidenní 1, čtrnáctidenní 2.

O běžných našich výletech, jež až do války bývaly většinou 3/4 denní, po válce mnohem výhodněji celodenní, zmíním se jen přehledně.

Cílem této drobné naší turistiky, zahájené nesměle v r. 1901, bylo téměř výhradně naše české Středohoří, nezdolně nás vábí vzácnou malebností i pestrý-

mi, dle ročních dob stále se měnícími půvaby. Aby pak jich zajímavost a přitažlivost byly ještě zvýšeny, řídili jsme se těmito zásadami: střídání výletní cíle dle jednotlivých oblastí, naprosto odlišných celkovým jich rázem, vyhledávání stále nové cíle a vždy se vráteti jiným směrem než kudy jsme ku konečné stanici zamířili.

Tak v západní části Středohoří, rozkládající se od Loun až k velkolepému Labskému dolu, charakterisované vlnnými kupami různých tvarů a výšek, jichž temena zdobí malebné trosky četných hradů, a oplývající obzvláštěm bohatstvím ovocných sadů, které v opravdový ráj mění rozlehlé doliny, nalezneme do roku jubilejního 18 cílů výletních, k nimž podnikli jsme 39 výletů. Zvláště jsme byli zamilováni do ladného Košťálova a vyhlídkové Sutomské hory s hra-

K. C. R. na Křivoklátsku v r. 1924.

dem Skalkou, na něž jsme se vypravili pětkrát, na královnu českého Středohoří, vlnnatou Milešovku, čtyřikrát, na Strmou horu a pyšný Haznburk třikrát, na malebný Savoš, rozlehlé Hradištiny, bizarní Oltářík, nádherný hrad Suchoslav, skalnatý Bořen, skromný hrad Ostrý, dvojvrcholý Blesenský vrch dvakrát, a svérázný Hoblík, horu Ostrý, Dobrý, do Opárnského údolí atd. aspoň jednou.

Zcela jiného rázu je severní či střední část Českého Středohoří, zaujímavější nádherné Polabí od Litoměřic k Ústí a Podmoklům i povodí vlnnaté Ploučnice až po Ústěk a Českou Lípou. Převládají tu majestátní horské hřebeny, vzhlédající zpravidla jen méně nápadnými kupami a oddělené těsnějšími, bujnou vegetací hýřícími dolinami. Vzácnou výjimku tvoří tu snad jen obrovité Sedlo, koketní Panna a historické Sedlo. V této oblasti vyhledali jsme si do roku 1924 39 výletních cílů, jež daly podnět k 69 výletům. A sice dvojzubé Strážště s rozlehlým Hrádkem navštívili jsme pětkrát. Na typické Sedlo, malebný Kamýk a ku proslulému svojí vyhlídkou dubickému kostelíku podnikli jsme po 4 výletech, na památný Kalich 3, na rozložitý Varloš, hrdý Střekov, vysoko nad Polabí čnici Blánsko, bizarní Vrabinec, velkolepou vyhlídkou se honosící Bukovou horu, Hradiště, skrom-

nou Malešovskou výšinu, Mastnou horu, Radobyl po dvou výletech. Aspoň jednou vystoupili jsme na Křemín, Varhošť, Machu, Vysoký Ostrý, Brand u Ústí, Strmý Koží vrch, Vysoký kámen, Skřivánčí horu, horu Kozel, Viničnou atd.

Zvláště vděčným polem horské turistiky je východní oblast Českého Středohoří, charakterisovaná útvarem křídovým a rozprostírající se od Ústěku až po obrovité Ralsko. Vynikajících půvabů a přepestré malebnosti dodávají kraji tomu nádherná údolí a přepodivné tvary pískovcových skal, jimiž zvláště je bohato Mšenské Švýcarsko. Chudší v tomto ohledu je Dubské Švýcarsko, ale za to vévodí mu množství malebných kup, a Dokesské mimo vše to zdobí lesklé hladiny rybníků.

Pravým eldoradem bylo nám tu vždy Kokořinské údolí, jehož různé partie a odbočky vždy nadšením naplnily 20 našich výprav, jichž zúčastnilo se až 36 jezdců. I v dobách nejkritičtějších přivábil hrad Kokořín řadu svých ctitelů-kolečkářů. Podobnou přitažlivostí vyznačoval se vždy i památný Bezděz a nádherný Hluboký i Ptačí důl s perlou českých hradů Hrádkem-Helfenburkem u Ústěku, jichž krásy potěšily nás osmkrát, třikrát vyjeli jsme si na skvělou vyhlídku Vrátenské hory, na jedinečný skalní hrad Sloup, na vyhlídkovou Kaplovou horu, hrad Ronov, špičácký Špičák, do málo známého sice, ale nádherného skalního labyrintu mezi Ústěkem a Dubou s Husí stezkou a skálou, do půvabné Karby a divokého dolu Pekla. Dvakrát vystoupili jsme na Housku, Medovesku, Starý Pernštýn, Vilhošť, Pustý Hrádek, horu Dubí, Korcenský vrch. Rovněž tak často hostily nás vysoko na skalách posázavské obce Dražejov a Horní Vidim se zajímavým parkem, a dvakrát posléze rozjeli jsme se i k malebným rybníkům v okolí Doks. Aspoň jednou vystoupili jsme na mohutné Ralsko, Maršovickou a Beškovskou horu, na Kostelec, Čáp, Pisky, Špičák u České Lípy atd.

Celkem 32 cíle této oblasti přivábily 90 našich výletů, při čemž zhusta cesty k cíli i zpáteční bývaly zajímavější než vlastní cíl naší tury.

Všech čistě turistických, horských výletů podnikli jsme do konce roku 1924 úhrnem 236. Naproti tomu výletů do kraje jen 68 a z těch ještě 28 mělo úkol více méně turistický nebo aspoň vlastenecký či organizační. Zbývajících 40 čistě zábavných, společenských podniknuto bylo z valné části jen v oněch těžkých dobách našich začátků, kdy velká byla nouze o výletní jezdce a kdy hlavním naším úkolem bylo turisty si vychovávat.

Dnes už podobné výlety nejsou u nás možny; není pro ně zájmu. Ba i prostá jízda po rovinách, dělicích nás od hor, bývá nám zbytečným plýtváním časem i silami. Ostatně v oblacích prachu silně frekvento-

vaných silnic přestává být i požitkem sportovním. Dnes jen hory, vysoké hory nás k sobě vábí, malebné jejich kupy a hřebeny, z nichž úchvatné se otvírají rozhledy po nedozírných dálavách; kde pusté, horské ob-

Jen v horách hledají a také vrchovatou měrou nalézají četné družiny našich kolečkářů čistou, ušlechtilou zábavu, vydainé osvěžení po trampotách všedního života a vůbec veškery ony rajské požitky, jež

Z okolí Velkého Března.

lasti ladně se střídají s lesnatými stráněmi a rozkošnými dolinami, v nichž hýří vše bujným životem a kde divoké horské bystřiny šumně poskakují přes balvany i hlučnými slapy a vodopády řítí se do skal-

měrou bezmeznou zdarma nabízejí se tam všem, kdož mají srdce otevřená pro úžasně krásy vznešené matky přírody. V posvátném nadšení pak v jedno splývajíce s divukrásným okolím, zapomínají na vše-

U hradu Kamýku v r. 1926.

ních propastí; kde bujná, pestrá vegetace půvabně se střídá s malebnými osadami i samotami a kde panensky čistá, rmutem silnic neposkvrněná příroda jímá nás ve své objeti a čistý, vonný vzduch prochvívá naše plíce.

cky útrapy a starosti životní, nedbajíce ani únavy, ani značné často námahy, jimiž z pravidla třeba vykoupení si vzácných radostí a rozkoší horské turistiky. Do svých domovů a ke svým zaměstnáním vracejí se osvěžení i obohaceni spoustou zážitků a poznatků,

jímž teprve si uvědomují, jak krásná jest ta naše vlast, jak krásný je ten celý Boží svět, a jak krásný je i život, který poskytuje tolik vznešených požitků, radosti i zábavy nad jiné ušlechtilé!

Nemalou zásluhu o rozkvět naší horské turistiky má náš klubovní mistr amatér a I. místopředseda, náš dobrý »Alois Vem to«, jinak také br. Duška známý. Jeť jako klubovní amatér a takřka pravá ruka našeho předsedy zjevem jistě jedinečným. Vždyť do roku jubilejního nasbíral na klubovních výletech ne méně než 1390 snímků, jež zpravidla sám rozmnožil do té míry, že všem účastníkům výletů dostalo se tolika obrázků, kolik si jich přáli! A ne jen to! On sám také pro 8 přednášek vytvořil nejméně 1000 krásných diapositivů, jež z valné části dokonce i sám koloroval.

Obrázky jeho jsou také vzácnou ozdobou našich dosud pěti objemných pamětních knih, jež mimo ony snímky a četné pohlednice obsahují stručné záznamy o výletech a významnějších událostech v klubu, dále veškery z klubu vyšlé publikace i odborné články, výstřížky z časopisů, pokud je v nich zmínka o našem klubu atd.

Tyto pamětní knihy a množství diapositivů byly také největší chloubou naší bohaté, pečlivé a vkusně upravené jubilejní výstavky. Bohužel málo, velice málo nalezla návštěvníků! A tak onen zvláště výrazný a přehledný obraz úmorné, mnohaleté naší práce zůstal téměř nepovšimnut a oficiální referát o našich jubilejních oslavách v »Cyklistovi« připomenul o naší — myslíme — jedinečné výstavce jen tolik, že byla velmi krásná a — dost!

Fakt tento trpce se nás dotkl. Je také pádným dokladem, jak podceňována je naše práce na poli horské turistiky a jistě mimo jiné vysvětluje i dosavadní nemožnost domoci se toho, aby při výletní soutěži Čs. Ú. J. V. kilometry pěšky bez kola při horských výstupech absolvované byly právě tak honorevány jako ony rychle a pohodlně ujeté po rovinách!

Věci tyto jsou ovšem malým povzbuzením k další práci. — Ale i při tom všem klub náš utěšeně roste a, dosáhnuv již na 170 členů, řadí se po bok největším klubům naší Čs. Ú. J. V. I láska k horské turistice vzrůstá se u nás měrou nikdy netušenou, a tak s hrdostí můžeme pohlížeti na uplynulé čtyřicetiletí našeho klubu, radu-

jíce se, že aspoň u nás úmorná, nadšená práce a krajní obětavost přinesly ovoce tak požehnané.

Čistou radost naši kalí pouze vědomí, že původní náš mnohem vyšší a širší úkol — propagovat horskou turistiku v celé naší kolečkářské veleobci — tyčí se před námi v kolosálnosti jen málo zmírněné. Málo zajisté je dosud klubů, kde pravá horská turistika nalezla významnějšího pochopení. A prolomiti tu tvrdou kůru lhostejnosti a namnoze i pohrdání, toť úkol přetěžký, prozatím snad nemožný, jistě ale tak málo nadějný, že nemožno zhostiti se jistě malomyslnosti.

Ať už však pohlíží se na naše ideální snahy a cíle jakkoli, Klub cyklistů roudnických vytrvale — bohdá! — kráčetí bude i dále vlastní svou cestou, za svou jasně vytyčenou, zářící metou, jejíž dosažení znamená mu vrcholné povznesení a zúšlechťení našeho sportu!

Aby pak překonány byly některé, ať už skutečné či zdánlivé nevýhody cyklistické turistiky, aby usnadněno bylo projektování zejména horských tur na kole, které nesporně má dalekosáhlý význam pro turistiku, hodlá klub náš co možná brzo vydati přehledného průvodce po všech dosavadních svých horských turách a zejména po našem půvabném Č. Středohoří.

Nabádá nás k tomu pevně naše přesvědčení, že ze všech odvětví sportovní cyklistiky, jichž nikterak nepodceňujeme, jediné turistiku lze pěstovati v každém klubu bez výjimky. Nevyžaduje žádné zvláštní školenosti jezdců ani finančních obětí, které by ohrožovaly existenci klubů nebo znesnadňovaly plnění jejich povinností vůči našim širším organizacím. Naopak každému klubu kyne z ní jenom prospěch a vzrůst. Nepochybujeme také o tom, že jediné turistika a sice opravdová, horská turistika, pěstovaná důstojně a cílevědomě, je to vyvolatí vážný respekt celé naší veřejnosti a povznéstí tak význam a důležitost našich klubů, žup i samotné Ústřední Jednoty. Pak bude také hračkou domoci se výhod (ku př. na státních drahách), jichž dosud marně se domáháme a jichž plnou měrou dostává se společností mnohem slabším, sledujícím však jistě více méně všeobecně prospěšné, vlastivědné či výchovné a kulturní cíle.

**KAŽDÝ
CYKLISTA,**

který chce být informován
o sportu cyklistickém, chce být pojištěn na

Kč 15.000,

a při tom chce být ještě zúčastněn slosování o ceny
v hodnotě Kč 6.500—,

odebírá sobě odborný časopis

CYKLISTA

za celoroční předplatné Kč 25.—
(Ročně 20 čísel.)

Bohatý obsah turistický, technický, závodní, velký
počet ilustrací a kromě toho skýtá různé výhody
při nákupu každému odběrateli.

U k á z k o v é č í s l o z d a r m a .

Pište ihned na admin. časopisu „Cyklista“
Karlín, Vinohradská tř. č. 9.
Telefon č. 30.032.

